

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 159.

Trettende Session.

41de Møde.

Løvedagen den 23de November Kl. 1.

(Forsfat.)

Klein (fortsat): Han fortalte nemlig, at det var saare sjældent, at Overretten afviste Spørgsmaal, angaaende Skiftevesenet, som kom ind for den, og at det ligeledes var høist sjældent, at Høiesteret afviste Skiftesager; deri har han tilvisse fuldkommen Ret, men jeg skal tillade mig at oplyse ham om, forsaavidt han ikke veed det, at Grunden dertil sandsynligviis, for ikke at sige ganske vist, ligger deri, at Skifteforvaltningen har en judiciel Charakter, og da de Afgjørelser, som Skifteforvalterne træffe, ere judicielle, maa Anken over dem selvsølgelig ogsaa gaae ind til Overdomstolene. — Hvad der bevægede mig til at begjære Ordet, uagtet jeg allerede har havt det engang før idag og jeg vel kan forudsætte, at det erede Thing længes efter, at denne Sag kommer til Afslutning, det var nogle Ytringer af den erede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Mod den Indvending fra min Side, at der var den Mangel ved den nuværende Tilstand, at Skifteforvalterne veyle saa hyppigt, bemærkede han nemlig, at de Erfaringer, der ere paaberaabte af den erede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti), vise, hvorledes man hidtil har forestaaet at indrette det saaledes, at de samme Mænd gjentagende overtage Functionen som Skiftecommissaire, og saa kunde man gjøre ligesaa i Fremtiden. Ja, dersom den erede Rigsdagsmand kunde give os Sikker-

hed for, at det altid var muligt at finde Mænd, som, uden at det blev dem paalagt, vare villige til gjentagne Gange at overtage disse Forretninger, saa havde denne Bemærkning Noget at betyde; men da det jo tværtimod er en Forudsætning, hvorfra man jævnlig er gaaet ud ved Behandlingen af denne Sag her i Salen, at der kun er liben Tilbøielighed til at gaae fra Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Hovedafdeling ind i Skiftecommissionen, saa synes det mig, at denne Anviisning, at man kunde faae de samme Mænd til fremdeles at overtage disse Forretninger, er temmelig betydningsløs. Han bemærkede fremdeles, at den anden Mangel, jeg havde fremhævet, nemlig at der var noget Usandt deri, at det hed sig, at det var 2, som beskæftigede sig med Sagerne, uagtet det i Virkeligheden kun var een, kunde grumme simpelt fjernes derved, at Assessorerne bødte sig under Loven, eller hvilke andre Ord det nu var, han brugte, idet det kun var et Factum, at de 2 ikke beskæftigede sig med Sagerne, medens den lovbundne Orden var den, at 2 skulle beskæftige sig med dem; han tog i denne Anledning Notits af en Bevægelse fra min Side, som formeentlig skulde antyde, at dette ikke forholdt sig saa, og jeg skal derfor nu tillade mig at bemærke, at jeg meente og fremdeles mener, at den Anviisning, som han i denne Henseende gav, nemlig at de 2 virkelig skulde beskæftige sig med Sagerne, ogsaa er meget uheldig; det strider nemlig ganske mod de Forretningers Beskaffenhed, hvorom der her er Tale, at 2 paa engang skulde have med dem at bestille, og den erede Rigsdagsmand vil ganske sikkert, naar